

конитѣ на халифата. Абенъ-Серахъ се изправи, излѣзе изъ храститѣ и се спрѣ на пжтечката, по която идѣше отсреща Саида.

И следъ мигъ баща и дъщеря се срещнаха. Халифътъ дигна ржка. Девојката поразена се спрѣ, наведе глава и стоеше сѣкашъ осждена на смъртъ. Тя разбираше, че сега предъ нея стои не бащата, а халифътъ.

— Кжде си тръгнала? — рече най-после Абенъ-Серахъ.

— На разходка — отвърна тя съ слабъ гласъ, по който бащата едва узна дъщеря си.

— Ами що е това въ престилката?

— Цвѣтя — рече тя съ едва чуванъ, замиращъ гласъ.

Дай да видя — промънка халифа и дръпна престилката.

Краищата на престилката се изплъзнаха изъ леденитѣ ржце на Саида и при блѣсъка на луната изъ престилката се разпиляха по пжтеката чудни, разкошни разноцвѣтни рози.

Халифътъ извика, прегърна дъщеря си, и мълкомъ тръгнаха къмъ двореца. Тукъ я милва всѣкакъ той и я моли да му прости, за дето я е подозиралъ. А Саида стои бледна катъ мъртвецъ, цѣла разтреперена, едва жива.

— Какво ти е? — пита я баща ѝ. — Нима толкова те изплашихъ? за всичко е виновенъ оня клеветникъ, който те обвини въ най-ужасно престѣпление. Той ми каза, че ти всѣки день тайно носишъ хлѣбъ на оня пленникъ християнинъ. А пъкъ ти си носила цвѣтя.

— Не, татко! — извика ужасена Саида, чупейки